

ner oppe paa Færøerne, af hvilke den ene ikke har kunnet holde sig i Skindet, men lod Sagen gaa videre til Ministeren, som saa skulde dele Sol og Vind mellem de to Parter, hvad han naturligvis ikke ønskede at beskæftige sig meget med, men i øvrigt en Række Beskyldninger og Mistænkeliggørelser mod mange, ogsaa tidligere Embedsmænd, dog navnlig mod det ærede Medlem for 7de Kreds. Hr Rytters Opfattelse af hans Kolleger fra tidligere Tid var den, at der havde været daarlige Embedsmænd og Embedsmænd, som der havde været noget at udsætte paa. De kom uvægerligt i Bladets Magt — det var en lille Avis deroppe, som hedder „Tingakrossur“, som var ham en saadan Torn i Øjet, at han ikke kunde døje den — de kom uvægerligt i Bladets Magt, siger han, og ligeledes de Embedsmænd, der var bange for deres Karriere. Et andet lille Bevis er, hvorledes den paagældende Mand siger til Justitsministeren, hvorledes han skal optræde. Han forfatter ligefrem en Tale til Ministeren: De skal sige saadan og saadan, De skal sige: Jeg skal lade Folketingsmandens Klager — det er Mortensen, der er Tale om — undersøge, og viser de sig at være rigtige, skal Amtmanden selvfølgelig øjeblikkelig blive afskediget; men i modsat Fald maa jeg tillade mig her i Tinget at sige, at Folketingsmanden har vist sig at være uvederhæftig. Det forlanger den beskedne, forfulgte Mand fra Færøerne, at hans Minister skal staa og sige. Ligesom man lærer et Barn at tale, forklarer han ham: De skal sige saadan og saadan, saa er det rigtigt. Den Mand maa ubetinget have store Tanker om sig selv.

En anden Side af Sagen er den mærkværdige Lethed, hvormed han gaar over Fornærmelser. Han siger f. Eks. om det ærede Medlem for 7de Kreds, at han er aldeles utroværdig og uvederhæftig, og naar han bliver kaldt til Orden af Kommissionen for denne ikke blot uparlamentariske, men ligefrem skandaløse Udtrykmaade, siger han: Det var ikke min Hensigt at saare Hr. Patursson, jeg plejer at være maadeholden i mine Udtalelser. Det er nok muligt, men saa har han her undtagelsesvis ikke været det. Det er Grunden til, at vi staa her i Dag, dette, at der har været en saadan Mand, som ikke forstod at begaa sig med Befolkningen og derfor satte os alle i Bevægelse. Der kan man se: naar man paa et givet Tidspunkt begaar en Fejl, er den meget vanskelig at rette, og det har nu vist sig, at da Mini-

ster Bülow i sin Tid ansatte denne Amtmand, begik han en Fejl, som ikke har kunnet rettes endnu. For selv om han er blevet forflyttet, er Fejlen ikke dermed rettet. Efterdønningerne viser sig her og oppe paa Færøerne, og det kan maaske være nogen Tid endnu, inden de forta-ger sig.

Hans Iver og hans Ensidighed førte ham for vidt. Han var konservativ i Politik. Derfor forstaaer jeg saa godt, at man fra konservativ Side hæver ham op. Men de skal passe lidt paa, han er ikke saadan at have indenfor et Parti, det kan de være ganske vis paa. Ja, hvis de gør ham til Formand og laver en Lov, hvor der kun er to Paragraffer

Formanden: Jeg vil endnu en Gang henstille til det ærede Medlem at fatte sig noget mere kort om noget, der ligger saa fjernt fra Dagsordenen.

Martin Olsen: Jeg har kun ment, at det var den Baggrund, paa hvilken Forespørgselen er stillet, thi Baggrunden er hele Tiden det, som er foregaaet i Færø-Kommissionen og mellem Ministeren og Amtmanden.

Denne Mand har blandt andre Fejl ogsaa haft den, at han ikke kunde forstaa Færingernes nationale Bevægelse. Da der i Kommissionen blev spurgt en Højskolelærer deroppe fra, Rasmus Rasmussen, om han mente, at Rytter var blandt dem, som mødte den nationale Bevægelse paa Færøerne med Ringeagt og Mangel paa Forstaaelse, sagde han: Overfor aandelige Rørelser i det hele taget, nationale Rørelser i Særdeleshed, er Amtmand Rytter efter min Opfattelse ikke alene uforstaaende, men han er fuldkommen blind, der mangler noget i hans aandelige Habitus til, at han kan komme i Forhold til den Slags; det kan han ikke gøre ved, men han er fuldkommen blind, og hvad en Mand gør i Blinde, er ganske tilfældigt. Den Mand, der er Tale om her, Rasmus Rasmussen, er en Færing, som blev afhørt i Kommissionen, og hvis Vidnesbyrd Fler-tallet paa mange forskellige Punkter har taget til Indtægt for sig. Derfor synes jeg, det kunde være ganske rart, at der kom en lille Smule Kontravægt paa den anden Side.

Statsministeren talte den 24. November 1917 i Folketinget bl. a. ogsaa om Færøerne, og han sagde ved den Lejlighed, at han krævede Upartiskhed fra Embedsmændenes Side, men samtidig, at han